

פרק נושאים על האנוסה

מכל התועבות האלה – ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם.

מתניתין:

נושאים קרובות על האנוסה ועל המפורתה, (2) האונס או המפתה את האשה הרי זה מותר בקרובותיה.

אבל **האונס והמפתה** את הקרובות **על הנשואה**, שנשא אשה ואחר כך אנס או פיתה את קרובותיה הרי זה **חייב**.

א. נאמר בפרשת אחרי [יח ח]: ערות אשת אביך לא תגלה ערות אביך היא.

ונאמר עוד בפרשת קדושים [כ יא]: ואיש אשר ישכב את אשת אביו ערות אביו גלה, מות יומתו שניהם דמיהם במ [בסקילה].

הנושא אשה הרי הוא אסור בקרובותיה שהן: אמה, בתה ואחותה: (1)

שנאמר [קדושים כ יד]: ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא באש ישרפו אותו ואתה, ולא תהיה זמה בתוכם.

ונאמר [דברים כז כג]: ארור שוכב עם חותנתו.

ונאמר [אחרי, יח יז]: ערות אשה ובתה לא תגלה, את בת בנה ואת בת בתה לא תקח לגלות ערותה. שארה הנה – זימה היא.

ונאמר [אחרי, יח יח]: ואשה אל אחותה לא תקח לצרור, לגלות ערותה עליה בחייה.

והעובר ונושא את אשה ואחותה, הרי זה חייב כרת, וכמו שנאמר בסוף פרשת העריות בפרשת אחרי [יח כט]: כי כל אשר יעשה

1. נסתפקו האחרונים בגדר איסור זה, אם קרובות אשתו הן קרובותיו ואסור בהן כשאר קרובות, או שאסרה התורה את לקיחת אשה וקרובותיה כאחת, וכאשר משמע בלשון הכתובים. והרמב"ן בפירוש התורה [ויקרא יח ח] כתב: "ואשה אל אחותה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה בחייה", כאן יפרש הכתוב טעם האיסור, שאינו ראוי שתקח אשה אל אחותה לצרור אותן זו לזו, כי הן ראויות שתהיינה אוהבות זו את זו לא שתהיינה צרות, ולא אמר כן באשה ובתה ואשה ואמה, כי הן שאר, ואסורות אפילו לאחר מיתה; ומתבאר מדבריו, שחילוק יש בין אחות אשה שאין איסורה מטעם שאר וקרובה, ואילו

בת ואם אשתו אסורות משום שאר וקרובה.
2. ביארו התוספות את סדר הפרקים ששנה רבי פרק "נושאים" אחר "האשה רבה", משום ששינוי בפרק הקודם שאין שכיבת אחותה אסרתה לאשתו עליו, לפיכך שנה התנא אף כאן דאם אנס אשה מותר לישא קרובותיה. ונראה מדברי התוספות, שאם היו אסורין קרובותיה של האנוסה, הרי שאם אנס אדם את אחות אשתו היתה אשתו נאסרת עליו; וראה לעיל בהערות שבמשנה בדף צד א, דמרש"י משמע דהא פשיטא שלא תיאסר אשתו. ולשיטת רש"י אין צריך לדברי התוספות, שהרי יש לומר ששנה פרק זה אגב המשנה שם [צה ב] שאמרו "ומותר בקרובות שניה" והיינו

1. נסתפקו האחרונים בגדר איסור זה, אם קרובות אשתו הן קרובותיו ואסור בהן כשאר קרובות, או שאסרה התורה את לקיחת אשה וקרובותיה כאחת, וכאשר משמע בלשון הכתובים. והרמב"ן בפירוש התורה [ויקרא יח ח] כתב: "ואשה אל אחותה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה בחייה", כאן יפרש הכתוב טעם האיסור, שאינו ראוי שתקח אשה אל אחותה לצרור אותן זו לזו, כי הן ראויות שתהיינה אוהבות זו את זו לא שתהיינה צרות, ולא אמר כן באשה ובתה ואשה ואמה, כי הן שאר, ואסורות אפילו לאחר מיתה; ומתבאר מדבריו, שחילוק יש בין אחות אשה שאין איסורה מטעם שאר וקרובה, ואילו